

Arrest

nr. 257 834 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pasjtoen te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Musa Khan in het district Azra in de provincie Logar. U verklaarde dat u een ongeschoolde schapenhoeder was. Terwijl u schapen aan het hoeden was in de bergen, werd u door de taliban beschoten omdat ze dachten dat u een spion was. U verliet Afghanistan in de maand hamal (maart/april) van het jaar 2016 en reisde in ongeveer zeven maanden naar België waar u aankwam op 10 december 2016 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 2 januari 2017. U vreesde bij terugkeer dat de taliban u als spion zouden

aanzien, alsook de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, en legde uw originele taskara uit Logar neer.

Op 31 augustus 2018 besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Logar. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U diende zonder België te verlaten uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 27 september 2018 in. Dit keer verklaarde u dat u ergens in Pakistan geboren bent. Uw familie vluchtte ten tijde van de Russische bezetting van het dorp Nair Karim in het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman naar onder andere de stad Peshawar en de stad Attock in de Pakistaanse provincie Punjab. In oktober 2016 keerde uw familie terug naar Laghman met de hulp van UNHCR. U keerde een maand of anderhalve maand later terug naar Laghman. U bleef vervolgens tien tot vijftien dagen in Laghman maar vond de situatie daar te onveilig en vertrok naar België waar u anderhalve maand tot twee maanden later aankwam. U vreesde ditmaal dat u bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zou beschouwd worden en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U legde een originele Proof of Registration kaart neer geldig tot 31 december 2015, een origineel document van UNHCR over de terugkeer naar Afghanistan van uw vrouw Sunzala en dochter Laila in oktober 2016, een origineel document van UNHCR over de terugkeer naar Afghanistan van uw zoon Saidullah in oktober 2016, een originele vaccinatiekaart van de jaren 2015 en 2016, een originele vaccinatiekaart van 2014, twee originele notificaties over vrijwillige terugkeer, een origineel document van UNHCR over de terugkeer naar Afghanistan van uw ouders en uw zus Zarmina in oktober 2016, uw originele taskara van Laghman, de originele taskara van uw echtgenote, de originele taskara van uw zoon Saidullah, de originele taskara van uw moeder, de originele taskara van uw vader, de originele omslagen waarin voorgaande documenten naar België werden verstuurd en de kopie van uw aanvraag voor documenten over uw werkzaamheid in de Gamberibasis in Laghman.

U reisde naar Parijs waar u op 18 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende maar keerde terug naar België waar u een nieuw onderhoud bij het CGVS had op 20 juni 2019.

Op 9 september 2019 besliste het CGVS opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Laghman, noch aan uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk en levensomstandigheden, en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u enige problemen zou ondervinden in Afghanistan louter omwille van uw verblijf in Europa. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 6 februari 2020 diende u in België uw huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nog steeds dat u van Laghman afkomstig bent en vreest bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de algemene veiligheidssituatie. U legt een geboorteakte neer afgegeven door de Consulaire Dienst van de Afghaanse Ambassade te Brussel d.d. 16 juni 2020; een begeleidend schrijven van uw advocaat verwijzend naar algemene rapporten betreffende de situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, verwestering en de gevolgen van de COVID-uitbraak in Afghanistan; een toestemmingsbrief om meer informatie op te vragen bij UNHCR; een bewijsstuk van uw werk in Afghanistan; en twee attesten van een huisarts die slaapproblemen, depressie, een angststoornis en hallucinaties vermelden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Wat betreft de twee attesten die u neerlegt, opgemaakt door een huisarts, waaruit blijkt dat u sinds begin 2020 lijdt aan slaapproblemen; visuele en auditieve hallucinaties waarvoor u medicijnen neemt; en een algemene angststoornis, blijkt niet op welke manier deze een concrete invloed zouden hebben op de procedurele behandelingswijze van uw dossier. Te meer u zelf aangeeft geen procedure noden te hebben (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ) en uit het

verloop van uw interview blijkt dat u over de cognitieve vermogens beschikte om op adequate wijze de nieuwe elementen in uw huidig verzoek toe te lichten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige twee verzoeken om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werden met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Logar, noch aan uw herkomst uit Laghman, noch aan uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk en levensomstandigheden, en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u enige problemen zou ondervinden in Afghanistan louter omwille van uw verblijf in Europa. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt louter enkele bijkomende documenten neer die de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent u verblijfplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw vertrek naar België niet kunnen ombuigen. Integendeel, nadat u bij beide vorige verzoeken om internationale bescherming reeds valse identiteitsdocumenten neerlegde, legt u in het kader van uw huidig tweede volgend verzoek andermaal een identiteitsdocument neer dat niet overeenkomt met uw verklaringen. Uw geboorteakte van de Consulaire Dienst van de Afghaanse Ambassade te Brussel vermeldt namelijk als geboorteplek Laghman terwijl u beweert dat u geboren bent te Pakistan (verklaring volgend verzoek d.d. 25/11/2020, vraag 5). Hoe dan ook volstaan dergelijke documenten hoegenaamd niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw vertrek naar België om te buigen. Uw toestemming om informatie op te vragen bij het UNHCR is evenmin een element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten aangezien deze informatie reeds werd bekomen in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming en toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Uw aanvraag voor een bevestiging van uw werk als arbeider in de Gamberibasis legde u eveneens reeds neer bij uw vorig verzoek en is aldus geen nieuw element. Het bijgevoegde evaluatieformulier van een militair verwijst overigens op geen enkele wijze naar uw persoon en dateert van 1395, minstens een jaar na uw beweerde werk op deze basis dus.

Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u ook terugkeer zou vrezen omwille van verwestering en de COVID-situatie in Afghanistan moet er eerst en vooral op gewezen worden dat u geen van deze beide vrezes zelf aanhaalde (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 23). Uw advocaat onderneemt bovendien geen ernstige poging om deze vrezes te concretiseren daar hij louter verwijst naar algemene rapporten waardoor er geen enkele indicatie aanwezig is waarom er in uw persoonlijk geval sprake zou zijn van verwestering of een gegronde vrees omwille van COVID.

De twee attesten van uw huisarts omtrent uw huidige medische toestand, die aan het begin van 2020 ontstond, beïnvloeden evenmin op enerlei wijze de in uw vorige verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent uw verblijfsplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw komst naar België. Evenmin maken deze attesten an sich een element uit dat de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergroot. Er dient immers vastgesteld te worden dat de mentale klachten niet door een specialist maar slechts door een huisarts worden geattesteerd en dat het stellen van de diagnose niet op basis van een grondig psychologisch onderzoek maar op basis van één huisartsbezoek gebeurde, zoals aangegeven in het eerste attest. De waarde van deze attesten is dan ook beperkt. Bovendien geven u noch uw advocaat aan dat u omwille van uw psychologische moeilijkheden een beschermingsnood zou hebben volgens artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.6. Verzoeker herhaalt in onderhavig verzoek afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en stelt de algemene veiligheidssituatie te vrezen.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Wat betreft de twee attesten die u neerlegt, opgemaakt door een huisarts, waaruit blijkt dat u sinds begin 2020 lijdt aan slaapproblemen; visuele en auditieve hallucinaties waarvoor u medicijnen neemt; en een algemene angststoornis, blijkt niet op welke manier deze een concrete invloed zouden hebben op de procedurele behandelingswijze van uw dossier. Te meer u zelf aangeeft geen procedure noden te hebben (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ) en uit het verloop van uw interview blijkt dat u over de cognitieve vermogens beschikte om op adequate wijze de nieuwe elementen in uw huidig verzoek toe te lichten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige twee verzoeken om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werden met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Logar, noch aan uw herkomst uit Laghman, noch aan uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk en levensomstandigheden, en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u enige problemen zou ondervinden in Afghanistan louter omwille van uw verblijf in Europa. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de

omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt louter enkele bijkomende documenten neer die de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent u verblijfplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw vertrek naar België niet kunnen ombuigen. Integendeel, nadat u bij beide vorige verzoeken om internationale bescherming reeds valse identiteitsdocumenten neerlegde, legt u in het kader van uw huidig tweede volgend verzoek andermaal een identiteitsdocument neer dat niet overeenkomt met uw verklaringen. Uw geboorteakte van de Consulaire Dienst van de Afghaanse Ambassade te Brussel vermeldt namelijk als geboorteplek Laghman terwijl u beweert dat u geboren bent te Pakistan (verklaring volgend verzoek d.d. 25/11/2020, vraag 5). Hoe dan ook volstaan dergelijke documenten hoegenaamd niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw vertrek naar België om te buigen. Uw toestemming om informatie op te vragen bij het UNHCR is evenmin een element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten aangezien deze informatie reeds werd bekomen in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming en toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Uw aanvraag voor een bevestiging van uw werk als arbeider in de Gamberibasis legde u eveneens reeds neer bij uw vorig verzoek en is aldus geen nieuw element. Het bijgevoegde evaluatieformulier van een militair verwijst overigens op geen enkele wijze naar uw persoon en dateert van 1395, minstens een jaar na uw beweerde werk op deze basis dus.

Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat u ook terugkeer zou vrezen omwille van verwestering en de COVID-situatie in Afghanistan moet er eerst en vooral op gewezen worden dat u geen van deze beide vrezen zelf aanhaalde (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 23). Uw advocaat onderneemt bovendien geen ernstige poging om deze vrezen te concretiseren daar hij louter verwijst naar algemene rapporten waardoor er geen enkele indicatie aanwezig is waarom er in uw persoonlijk geval sprake zou zijn van verwestering of een gegronde vrees omwille van COVID.

De twee attesten van uw huisarts omtrent uw huidige medische toestand, die aan het begin van 2020 ontstond, beïnvloeden evenmin op enerlei wijze de in uw vorige verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent uw verblijfsplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw komst naar België. Evenmin maken deze attesten an sich een element uit dat de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergroot. Er dient immers vastgesteld te worden dat de mentale klachten niet door een specialist maar slechts door een huisarts worden geattesteerd en dat het stellen van de diagnose niet op basis van een grondig psychologisch onderzoek maar op basis van één huisartsbezoek gebeurde, zoals aangegeven in het eerste attest. De waarde van deze attesten is dan ook beperkt. Bovendien geven u noch uw advocaat aan dat u omwille van uw psychologische moeilijkheden een beschermingsnood zou hebben volgens artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Met de argumentatie dat hij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft, plaatst verzoeker de voorgaande concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht. Integendeel, het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Waar verzoeker de vrees oppert gemarginaliseerd te worden in het land van herkomst omwille van zijn lang verblijf in Pakistan en stelt dat hij vervreemd is van Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vrees *in concreto* dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij verwijst slechts naar

het rapport "Treatment van Returnees" en stelt slechts dat de Afghanen direct weten dat hij het Pashtou van Afghanistan spreekt. Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen, en dat hij bij een terugkeer ook werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn lang verblijf in Pakistan. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd, gevisieerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn afwezigheid er voor hem risico's inhoudt en dat hij er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de geboorteakte van de ambassade van Afghanistan in Brussel, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, waar werd vastgesteld dat het neergelegde identiteitsdocument niet overeenkomt met zijn verklaringen. De geboorteakte van de Consulaire Dienst van de Afghaanse Ambassade te Brussel vermeldt immers Laghman als geboorteplaats terwijl verzoeker beweerde dat hij geboren was te Pakistan (verklaring volgend verzoek d.d. 25/11/2020, vraag 5). Het argument dat de verwerende partij zeer goed weet dat de Afghaanse ambassade in Brussel steeds kijkt naar "de oranjekaarten en de bijlage 26" en deze informatie gebruikt bij het opstellen van de akte, kan niet overtuigen. Het is aan verzoeker om nieuwe elementen bij te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Hoe dan ook, kan een dergelijk document niet volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn vertrek naar België in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift aan verweerder verwijt dat hij niet (opnieuw) werd gehoord en waar hij laat uitschijnen dat zijn recht om te worden gehoord daardoor zou zijn geschonden. Dient in dit kader immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder duidt verzoeker niet concreet wat hij tijdens zulk nieuw persoonlijk onderhoud dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten. Hij beperkt zich er immers toe op louter algemene wijze aan te geven dat verweerder hem had moeten horen, zonder daarbij ook maar enigszins te duiden welke informatie hij had kunnen of willen verstrekken.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Daarenboven had verzoeker de kans om ter zake de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende elementen aanhaalt die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn verzoek.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift ziek en onder behandeling te zijn en voegt een medisch attest bij het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoeker dit medisch attest reeds beoordeeld werd door de verwerende partij. Deze kon terecht vaststellen dat "De twee attesten van uw huisarts omtrent uw huidige medische toestand, die aan het begin van 2020 ontstond, beïnvloeden evenmin op enerlei wijze de in uw vorige verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent uw verblijfsplaatsen en levensomstandigheden alvorens uw komst naar België. Evenmin maken deze attesten an sich een element uit dat de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk vergroot. Er dient immers vastgesteld te worden dat de mentale klachten niet door een specialist maar slechts door een huisarts worden geattesteerd en dat het stellen van de diagnose niet op basis van een grondig psychologisch onderzoek maar op basis van één huisartsbezoek gebeurde, zoals aangegeven in het eerste attest. De waarde van deze attesten is dan ook beperkt. Bovendien geven u noch uw advocaat aan dat u omwille van uw psychologische moeilijkheden een beschermingsnood zou hebben volgens artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan.". Verzoeker brengt geen argumenten bij die deze vaststellingen in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

De rapporten en artikels die verzoeker citeert omtrent onder meer de situatie van terugkeerders en verwestering betreffen informatie van louter algemene aard, die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker. Deze informatie volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn beweerde land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft wat dit betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voor zover verzoeker de verwerende partij nog verwijt geen rekening te hebben gehouden met de humanitaire situatie en de impact van COVID-19 in Afghanistan, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker deze elementen heeft aangehaald als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Gezien verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde en aflegt over en geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) en herkomst voor zijn komst naar België en op zijn persoonlijke situatie, achtergrond en problemen, toont hij namelijk geenszins een band aan tussen de voormelde situatie en zijn persoon en maakt hij het onmogelijk om in te schatten waar en in welke omstandigheden hij terecht zou komen. Verzoeker maakt het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, zodat zijn verwijzing naar de situatie (onder meer de veiligheidssituatie en de situatie voor personen die terugkeren) in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig is en hij hiermee geenszins kan volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit “§ 39 van *Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*” licht hij niet *in concreto* toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

De Raad onderstreept dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitevinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom de door verzoekende partij bijgebrachte elementen niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.7. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF